Kirkkoherra, lääninrovasti

MARTTI SAVELAINEN

on syntynyt 26. 11. 1886 Viipurin maalaiskunnassa. Aluksi hän hoiti papinvirkoja Savitaipaleella, Uudellakirkolla Vpl., Säkkijärvellä, Seiskarissa, Jaakkimassa, Liperissä, Oulujoella, Viipurin maaseurakunnassa ja Heinjoella, kunnes 1. 11. 1925 siirtyi Sairalan evankelisen kansanopiston johtajaksi. Vajaan kahdeksan vuoden kuluttua, 1. 5. 1933, hän siirtyi Ihantalan kirkkoherraksi, 1. 5. 1936 Turun tuomiokirkkoseurakunnan toiseksi kappalaiseksi ja 1. 5. 1942 Pöytyän kirkkoherraksi.

Hyvä paimen

Monen kodin seinällä oli varsinkin entisinä aikoina raamatunaiheisia tauluja. Näiden aiheena oli hyvin usein Hyvä paimen. Paimen kulki sauva kädessä edellä ja lampaat seurasivat jäljessä. Ne erottivat oman paimenensa äänen ja luottavasti seurasivat paimentansa.

Jossain toisessa taulussa oli lammas eksynyt laumasta ja takertunut tiheään pensaikkoon, josta se ei voinut omin voimin irroittautua. Tai se oli joutunut ruohoa etsiessään vaaralliselle ja liukkaalle kallionkielekkeelle, josta oli alaspäin ammottava syvyys. Pelastuminen näytti mahdottomalta. Paimen menee silloin lampaan luo irroittaen sen pensaikosta. Samoin paimen oman henkensä uhalta noutaa lampaansa kallionkielekkeeltä.

Vielä näemme jossain taulussa paimenen, jonka sylissä on karitsa. Lammas on ollut eksyksissä tai se on muuten väsynyt.

saa murhetta kristityn elämässä. Ja jos se murhe tapahtuu Jumalan mielen mukaan, saattaa se katumuksen autuudeksi, kun taas maailman murhe tuottaa kuoleman.

Usein myös tuottaa murhetta ja huolta kristityn elämässä se, kun jumalaton maailma katsoo Herran tien kulkijoita huomaten, miten paljon murhetta ja elämän taistelua on heidänkin elämässään ja he ovat valmiita silloin pilkaten sanomaan: »Missä nyt on Jumalasi» (Ps. 42: 11). Miksi ei Jumalasi auta sinua ahdistuksissasi, kun pitää sinua niin ahtaalla? Etkö huomaa, että sinun Jumalasi on avuton auttamaan?

Tämä tuopi mukanaan kiusauksen. Eikö ole lähellä ajatus: Todellakin, miksi ei Jumala auta lastaan paremmin kiusauksitta ja murheitta selviämään?

Mutta kristitty on oppinut huomaamaan, että juuri ahdistusten kautta Jumala parhaiten saa meitä rakastamaan niitä, jotka ylhäällä ovat. Tämän huomion on hurskas kirjoittaja Psalmissa 23 pukenut sattuvasti sanoihin: »Sinun vitsasi ja sauvasi, ne lohduttavat minua.» Eiväthän toki vitsan saanti ja sauvan iskut niitä saadessa mieluisilta tunnu. Mutta perästäpäin havaitaan, että ne oikealla ajalla saatuina koituivatkin siunaukseksi. Niissä huomataan rakkaan taivaallisen Isän ohjaava käsi. Samaa opettavat myös Raamatun sanat: »Mikä elämässä on parasta ollut, se on tuskaa ja vaivaa ollut.»

Ei ole siis syytä joutua epäuskoon tämän maailman lasten pilkkaavien huomautusten johdosta. Sillä Herra tietää parhaiten, mitä me Hänen lapsensa kulloinkin parhaiten tarvitsemme. Ellei meitä alinomaa muistutettaisi siitä, ettei meillä täällä ole pysyvää asuinsijaa, emmehän me muistaisi tulevaista etsiäkään. Helposti mukautuisimme tämän maailman lasten kanssa kulkemaan sitä tietä, jolla koetetaan elämän huolet haihduttaa synnillisen elämän antamaan huumautukseen.

Jumalan sana näyttää meille oikean tien, miten ahdistuksissa ja murheissa on meneteltävä: »Kaikki teidän murheenne heittäkää Hänen päällensä, sillä Hän pitää teistä huolen».

Kun osa rakkaan Suomemme kansaa raskaitten sotien johdosta joutui tuskalliselle siirtolaisuuden tielle, jäyti syvä tuska useimpien siirtolaisuuteen joutuneitten sydäntä. Sillä ainakin aluksi oli vaikeaa nähdä tässä kaikessa Jumalan johdatusta. Miksi oli jätettävä kodit, joita esi-isät olivat raivanneet ja viljelleet? Moni vanhus ja nuorempikin oli uupua näihin raskaisiin ajatuksiin. Mutta vähitellen alkoi Jumalan sanan valossa tämäkin asia kirkastua. Opittiin muistamaan entistä selvemmin, ettei meillä täällä olekaan pysyväistä asuinsijaa, vaan tulevaista me etsimme. Hyvin helposti tänne olisi kotiutunut niin, ettei olisi muistanutkaan olevansa vieras ja muukalainen maan päällä. Opittiin omalla kohdalla huomaamaan ja vietiin kutsumattoman saapumisen kautta muistutus niillekin, joiden luokse oli sijoituttava, että nämä maalliset kodit voidaan menettääkin, joten tien ylöspäin, oikeaan isänmaahan tulee aina olla selvillä. Tässä uudessa, Jumalan koulussa kirkastuneessa valossa, muuttikin moni uupunut ajasta iankaikkisuuteen, katseessa kirkas loiste ja sydämessä luottamus: Kotiranta jo näkyy, oma Isän koti, jonka Vapahtajani Jeesus Kristus minullekin ansiottomalle on viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan ansainnut.

Siirtolaisuuden aikana pystytti entinen Kirvun seurakunta Satakuntaan, Hämeenkyrön hautausmaalle, ajasta iankaikkisuuteen siirtyneitten seurakuntalaistensa muistoksi ja jälkeenjäävien rohkaisuksi uljaan muistokiven, jossa valtavan suuren hiotun ristin päälle ovat kiveen hakattuina alussamainitut tekstimme sanat: »Heittäkää kaikki murheenne Hänen päällensä, sillä Hän pitää teistä huolen». Eiväthän tätä kehoitusta enää tarvinneet ne, jotka täältä olivat pois muuttaneet. He olivat kukin saaneet jo palkkansa, toivon mukaan Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen uskovilleen valmistaman kodin. Tarkoitus onkin ollut, että ne, jotka noilla kummuilla käyvät poismenneitten muistoa kunnioittamassa, muistaisivat ottaa elämän varrella eteen tulevat huolet ja murheet oikealla tavalla ja oppisivat muistamaan, miten ne voidaan voitollisesti kantaa.

Tai onko niin, että sydämemme on muuten kiintynyt tähän maalliseen, lihan himoon, silmäin pyyntöön, elämän korskaan, maalliseen tavaraan, huvituksiin ja nautintoihin. Silloin ovat päämäärämme kovin alhaalla. Me myräämme niinkuin mato tämän maailman mullassa. Me olemme noiden järjettömien elukoiden kaltaiset, joiden katse on maahan päin suuntautunut. Tässä tapahtuu, kuten hengellinen laulaja sanoo: »Ja ihmiset kaikkialla ne etsivät onneaan, Ja huokaavat huolissansa, kun ei sitä löydy vaan». Ja hän sanoo edelleen: »Ei nautinto, rikkaus, maine voi sielua tyydyttää. Kun syntien painon alle vain hetkeksi yksin jää». Tämä maailma hukkuu ja kaikki mitä siinä on. Turhaa sieltä on lähteä onnea ja tyydytystä itselleen hakemaan. Siksipä kyseleekin oikeamielinen hengellisen laulajan tavoin: »Voi nääntyvää sydän raukkaa, se missähän levon saa. Ja missä on lähde kirkas, mi synnistä puhdistaa». Meidän asentomme ja katseemme viittaavat ylöspäin taivaalliseen päämäärään. Irti siis tomusta. Irroittakaamme otteemme, ennenkuin on myöhäistä, ettei meille kävisi kuin rikkaalle miehelle, jolle yhtäkkiä sanottiin: »Sinä tyhmä, tänä yönä otetaan pois sinulta sielusi». Nämä maalliset asiat, parhaimmatkaan, eivät kelpaa päämääräksi. Tietysti meidän on niitäkin harrastettava sen mukaan kuin on tarpeellista, mutta on muistettava, että viljelemme tätä maailmaa niinkuin emme sitä viljelisikään. Meidän menomme on oleva taivahissa, josta me Herraa Jeesusta Kristusta tulevaksi odotamme. Ehkäpä on niin, että tämä siirtolaisuus on meille karjalaisille annettu opintomatkaksi tässä suhteessa. Jumala tahtoi kerta kaikkiaan irroittaa meidän otteemme tästä maallisesta, että meillä olisi aikaa ajatella kuolemattoman sielun asioita. Jospa Herra saisi meitä jokaista hurskaasti herättää, että meissä iankaikkisen elämän toivo pääsisi oikeuksiinsa ja että me huomaisimme, mitä varten me olemme luodut ja mikä on meidän elämämme tarkoitus ja päämäärä. Jospa Herra saisi herätetyksi meissä iankaikkisen elämän toivon. Se sitten ylläpitäisi meitä tämänkin ajan vaivoissa ja puutteellisuuksissa, jotka osaksemme ovat tulleet. Toivohan se on joka ylläpitää